

Resultats coneguts, projectes nous

Els resultats de les eleccions al Parlament 2010 presenten similituds amb les eleccions de l'any 1995. Si ara els resultats dels cinc partits amb presència contínua al Parlament presenten la sèrie numèrica 62, 28, 18, 10, 10 (participació: 60%), fa 15 anys la sèrie va ser 62, 34, 17, 13, 11 (participació: 63,6%). La posició hegemònica de CiU en els dos casos suposa un vot situat al voltant del 40%. Tot bastant similar. La novetat és la presència de dos partits més, SI i C's.

També com el 1995, la pujada del PP recull un moviment de fons del seu electorat que podria anticipar la victòria a les eleccions espanyoles. De totes maneres, 18 escons són els que ja va obtenir la UCD a Catalunya el 1980. No han fet cap salt electoral. ICV-EUiA ha resistit bé la davallada del tripartit gràcies a una sòlida fidelització dels seus votants. La seva imatge combina una clara coherència amb els valors socials i ecològics que defensen amb una limitació autoimposada dins de l'espectre polític, ja que han decidit, a la pràctica, ser només una crosca del PSC. Això fa que quan els socialistes fracassen, aquesta coalició també fracassi en termes de govern, independentment dels seus propis resultats.

D'altra banda, resulta inevitable comentar la ocasió perduda per Regrupament i SI d'aconseguir que el nou independentisme irrompés amb força al Parlament. Vistos els resultats, i fent un càlcul sobre els previsible efectes dinàmics del seu electorat, una coalició d'ambdues forces hauria obtingut al voltant de 8-10 diputats. Plataforma per Catalunya no ha aconseguit entrar al Parlament (li han mancat 12.500 vots per arribar al llindar del 3%), però ha mostrat la fortalesa suficient per estar present en alguns ajuntaments en les properes eleccions municipals del 2011. Una posició xenòfoba que si creixés seria preocupant, per molt que també es doni en altres democràcies europees (Suècia, Holanda, França o Suïss-

FERRAN REQUEJO

CATEDRÀTIC DE CIÈNCIA POLÍTICA, UPF

sa). Ciutadans (C's) ha consolidat la seva presència al Parlament malgrat no haver aconseguit l'objectiu d'augmentar la seva representació en haver-li mancat els pocs vots obtinguts pel partit rival de Rosa Díez.

Obviament, els dos grans damnificats han estat ERC i el PSC. ERC mostra quatre punts de fuga: 1) les escissions del partit fan que part del seu electorat es dispersi o opti per l'abstenció; 2) la imatge de certa decepció pel balanç del segon tripartit –malgrat l'impuls netament catalanista de determinades polítiques impulsades en els àmbits social, cultural i de l'acció exterior–; 3) l'efecte polític en simpatitzants de la formació –difícilment quantificables– per la postergació de Carod; i 4) la competència directa amb altres formacions amb possibilitats d'entrar al Parlament, després de les consultes independentistes realitzades en el darrer any en diferents municipis del país.

ERC va possibilitar l'alternativa política als governs de CiU amb un primer tripartit liderat per Pasqual Maragall, una decisió que va ser entesa pel seu electorat malgrat les crisis internes i el barroc procés de l'Estatut. L'etapa Montilla, política-

El PSC hauria de trencar les seves dependències mentals. És un partit que empeteix Catalunya

ment més estable i amb èxits en algunes "polítiques sectorials", ha fracassat, tanmateix, en la conducció de la "política general" del país. S'imposa un període de reflexió a ERC que hauria d'acabar amb conclusions clares de caràcter programàtic, organitzatiu i estratègic, tant en relació a possibles acords amb el govern de CiU com en relació a la tasca d'oposició.

El cas del PSC és el més sagnant. La seva ha sigut una derrota contundent. Sense pal·liatius. El partit ha estat el més afectat per l'adversa sentència del Tribunal Constitucional. Fa temps que es tracta d'un partit trist. Un partit sense lideratge polític, sense expectatives i sense un programa ambicions de futur. Un partit als antípodes de generar entusiasme. Els sectors catalanistes del seu electorat s'han quedat sense arguments. D'una banda, el 25 diputats del partit al Parlament central, que haurien pogut ser decisius, han mostrat tenir una efectivitat nul·la en la defensa dels valors i interessos del país. Són 25 representants munts, que no es fan valer. D'altra banda, l'aposta del partit per seguir mantenint un difús federalisme, que mai han concretat i del qual mai han explicat com s'aconseguirà, s'ha tornat una perspectiva obsoleta després de la sentència del TC. El federalisme del PSC és avui mera retòrica buida. Els seus dirigents haurien de trencar les seves dependències mentals. Haurien de fer-se grans. Actualment el PSC és un partit que empeteix Catalunya. Un partit que, si tingués èxit, conduiria al país a una decadència indolora. El PSC està en una cruïlla: ha de decidir si en temes d'estat i internacionals vol seguir sent una mera secció *regional* o si es desmarca del profund nacionalisme espanyol i de la visió jacobina que presideixen les idees, la cultura política i els comportaments del PSOE.

Finalment, dels resultats de CiU crec que no cal dir-ne res. Com el 5 a 0 del Barça-Madrid, són resultats que es comenten tots sols. ■